

T., 20 listopada 2019 r.

Sygn. akt II K 1444/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marcin Czarciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Zielińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej T. Grzyb

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach

25.02.,08.04.,19.06.,15.07.,02.10.,06.11.2019 r. w T.

sprawy

P. K.

syna D. i D. z d. P.

urodzonego (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 20 marca 2018 roku do 05 kwietnia 2018 roku w T., w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z M. O. i M. P., z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie (...),223 zł, poprzez dokonanie zgłoszenia szkody powstałej w pojeździe marki (...)o nr rej. (...), w pojeździe marki O. (...) o nr rej. (...) oraz w pojeździe marki J. o nr rej. (...) za pośrednictwem firmy (...) i podaniu czasu, miejsca i okoliczności zdarzenia mające stanowić podstawę wypłaty świadczeń, niezgodnie z rzeczywistym stanem faktycznym, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na to, że kolizja nie nastąpiła, czym działał na szkodę (...) SA,

- tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

M. P.

syna A. i T. z d. M.

urodzonego (...) w T.

oskarżonego o to, że :

w okresie od 20 marca 2018 roku do 05 kwietnia 2018 roku w T., w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z M. O. i P. K., z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie (...),223 zł, poprzez dokonanie zgłoszenia szkody powstałej w pojeździe marki (...)o nr rej. (...), w pojeździe marki O. (...) o nr rej. (...) oraz w pojeździe marki J. o nr rej. (...) za pośrednictwem firmy (...) i podaniu czasu, miejsca i okoliczności zdarzenia mające stanowić podstawę

wypłaty świadczeń, niezgodnie z rzeczywistym stanem faktycznym, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na to, że kolizja nie nastąpiła, czym działał na szkodę (...) SA,

- tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

M. O.

syna Z. i E. z d. W.

urodzonego (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 20 marca 2018 roku do 05 kwietnia 2018 roku w T., w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. i P. K., z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie (...), 223 zł, poprzez dokonanie zgłoszenia szkody powstałej w pojeździe marki V. (...) o nr rej. (...), w pojeździe marki O. (...) o nr rej. (...) oraz w pojeździe marki J. o nr rej. (...) za pośrednictwem firmy (...) i podaniu czasu, miejsca i okoliczności zdarzenia mające stanowić podstawę wypłaty świadczeń, niezgodnie z rzeczywistym stanem faktycznym, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na to, że kolizja nie nastąpiła, czym działał na szkodę (...) SA,

- tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

o r z e k a :

I. oskarżonych P. K., M. P. i M. O. uznaje za winnych popełnienia czynów zarzucanych w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk i za to, po zastosowaniu art. 14 § 1 kk, na podstawie art. 286 § 1 kk orzeka wobec oskarżonych:

a) M. P. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) M. O. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

c) P. K., po zastosowaniu art. 37a kk, karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych M. P. i M. O. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby,

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonych M. P. i M. O. do pisemnego informowania Sądu jeden raz na 6 (sześć) miesięcy o przebiegu okresu próby,

IV. na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk orzeka wobec oskarżonych M. P. i M. O. kary po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych,

V. na podstawie art. 34 § 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 kk w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności zobowiązuje oskarżonego P. K. do wykonywania pracy zarobkowej,

VI. zasądza od oskarżonych M. P. i M. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty oraz kwoty po 679,71 zł (sześćset siedemdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt jeden groszy) tytułem wydatków poniesionych od chwili wszczęcia postępowania,

zwalnia oskarżonego P. K. od obowiązku uiszczenia opłaty a wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1444/18

UZASADNIENIE

P. K. jest właścicielem pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...). M. P. jest właścicielem samochodu marki J. o numerze rejestracyjnym (...). M. O. użytkował samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Właścicielem tego pojazdu była A. P.. Właściciel pojazdu O. (...) miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia (...) w zakładzie (...) S. A. M. P. jest także właścicielem firmy (...), której siedziba znajduje się w T. przy ul. (...) (róg ul. (...)).

W dniu 20 marca 2018 roku K. J., zatrudniona w firmie (...) zgłosiła w (...) S. A. szkodę z tytułu ubezpieczenia (...)– nr polisy (...), która miała miejsce w dniu 17 marca 2018 roku około godziny 5.30 w T. przy ul. (...). Szkada została zarejestrowana pod numerem (...). Ze zgłoszenia wynikało, że kierujący pojazdem O. (...) o nr (...) P. K., wyjeżdżając z parkingu sklepu (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z jadącym od ulicy (...) w kierunku ulicy (...) pojazdem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanemu przez M. O.. W wyniku uderzenia pojazd marki V. (...) zjechał w lewą stronę uderzając w zaparkowany częściowo na chodniku pojazd marki J. o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielem jest M. P.. O zdarzeniu jego uczestnicy nie poinformowali Policji. Zgłaszająca wskazała, że uszkodzeniu w samochodzie (...) uległ przedni pas, zderzak, obie lampy, drzwi prawe kierowcy i pasażer, wystrzeliły poduszki powietrzne kierowcy, pasażera i kurtyny boczne. W protokole szkody nie stwierdzono uszkodzeń nie związanych ze szkodą. Szkada w samochodzie (...) została wyceniona na kwotę 28.170,42 złotych.

W dniu 21 marca 2018 roku telefonicznie została zgłoszona szkoda dotycząca uszkodzeń pojazdu J. o numerze rejestracyjnym (...). Szkada została zarejestrowana pod numerem (...). W zgłoszeniu szkody wskazano jako uszkodzone elementy: maska, obie lampy, atrapa i zderzak. W protokole szkody zakwalifikowano do wymiany maskę silnika, osłonę zderzaka, kratę wlotu powietrza, dwa reflektory. Wysokość szkód w samochodzie należącym do M. P. została wyceniona na kwotę 8.158,81 złotych. W trakcie oględzin pojazdu nie stwierdzono uszkodzeń nie związanych ze szkodą. Ujawniono wcześniejsze naprawy blacharsko – lakiernicze oraz obluzowane mocowania dolne reflektorów przednich.

Dowód: zeznanie świadka B. S. – k. 21-22 akt,

zeznanie świadka A. P. – k. 72, 192 akt,

zeznanie świadka M. D. – k. 84-85, 192-193 akt,

zeznania świadka K. J. – k. 88-89, 193-194 akt,

dokument - dowód rejestracyjny samochodu J. – k. 68 akt,

dokument - dowód rejestracyjny samochodu (...) – k. 69 akt,

zgłoszenie szkody – k. 26-29 akt,

dokumentacja fotograficzna – k. 38-43, 51-60 akt,

oświadczenie – k. 49-50 akt,

protokół szkody, oświadczenie sprawcy szkody – płyta CD – k. 8 akt

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego (...) z uwagi na wątpliwości dotyczące okoliczności kolizji odmówił wypłaty świadczeń a sprawa została zgłoszona prokuraturze. W związku z powyższym powołano biegłego,

który w opinii z dnia 25 listopada 2018 r., stwierdził, że uszkodzenia w samochodzie (...) nie powstały całościowo w okolicznościach wskazywanych przez uczestników.

Dowód: opinia biegłego z zakresu badań wypadków drogowych – k. 94-111 akt,

Oskarżeni **M. P. i M. O.** nie byli karani sędownie.

Dowody: karata karna – k. 174-175 akt

Oskarżony **P. K.** był karany sędownie.

Dowód: karta karna – k. 172 akt

Rzecznik oskarżenia publicznego zarzucił oskarżonym P. K., M. O. i M. P., że w okresie od 20 marca 2018 roku do 05 kwietnia 2018 roku w T., w krótkich odstępach czasu, działając wspólnie i w porozumieniu z M. O. i M. P., z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie (...), 223 zł, poprzez dokonanie zgłoszenia szkody powstałej w pojeździe marki V. (...) o nr rej. (...), w pojeździe marki O. (...) o nr rej. (...) oraz w pojeździe marki J. o nr rej. (...) za pośrednictwem firmy (...) i podaniu czasu, miejsca i okoliczności zdarzenia mające stanowić podstawę wypłaty świadczeń, niezgodnie z rzeczywistym stanem faktycznym, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na to, że kolizja nie nastąpiła, czym działali na szkodę (...) SA, tj. czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Oskarżeni **M. P., M. O.** oraz **P. K.** zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem nie przyznali się do popełnienia zarzucanego czynu i odmówili składania wyjaśnień. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych uznając je za przyjętą linię obroncy.

W przedmiotowej sprawie oceny działania oskarżonych można dokonać w głównej mierze w oparciu o zeznania świadków **B. S.** i **M. D.** oraz opinię biegłego z zakresu kryminalistycznych badań wypadków drogowych mgr. I. M. S.. Świadek B. S. wskazała, że na firma (...) dokonała weryfikacji przebiegu zdarzenia na zlecenie (...). Świadek potwierdziła, że wykonujący te czynności M. D. wykonał oględziny miejsca zdarzenia oraz dokonał rozpytania uczestników zdarzenia. Dodała, że zapoznał się on również z zapisem monitoringu i nie stwierdził na nim w podanym czasie obecności pojazdu O. na miejscu zdarzenia. Świadek M. D. przedstawił okoliczności związane z weryfikacją wniosków o wypłatę odszkodowania oraz przebieg ustaleń. Świadek wskazał, że był na miejscu zdarzenia, zapoznał się z monitoringiem obejmującym wyjazd ze sklepu (...) a na ujawnionych nagraniach nie stwierdzono aby do takiej kolizji doszło. Co więcej świadek wskazał, że pojazd (...) nie przemieścił się także na teren parkingu sklepu (...). Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań wskazanych świadków.

Biegły **M. S.** złożył zarówno opinię pisemną jak też ustną. W opinii pisemnej biegły ten ocenił charakter uszkodzeń pojazdów w kontekście deklarowanych przez oskarżonych okoliczności zdarzenia. W tym przedmiocie, doszedł on do wniosku, że zarówno uszkodzenia pojazdu V. (...) oraz pojazdu J. (...) nie powstały w okolicznościach przedstawionych w aktach szkód przez zgłaszających szkodę. Swoje stanowisko biegły potwierdził w uzupełniającej opinii ustnej na rozprawie. Biegły wyjaśnił podstawę dla swoich wniosków zawartych w opinii pisemnej wskazując, że występujący zakres otarć na drzwiach pojazdu V. oraz tylnym prawym błotniku nie odpowiada zakresowi otarć prawej strony nakładki zderzaka przedniego samochodu O. (...). Powyższe wskazuje, że uszkodzenia samochodu V. nie powstały całościowo podczas kolizji z dnia 17 marca 2018 roku od zderzenia z samochodem O. (...). Biegły podał, że występujący charakter otarć na nakładce przedniego zderzaka samochodu O. (...) nie odpowiada charakterowi przeszkody jaką miało stanowić poszycie drzwi samochodu V. (...) uszkodzenia elementów prawego boku nadwozia pojazdu V. (...) pod względem charakteru i mechanizmu powstania nie odpowiadają przeszkodzie jaką miała stanowić narożnikowa prawa część nakładki przedniego zderzaka samochodu O. (...) i nie powstały one w trakcie przedstawionych przez uczestników okoliczności. W odniesieniu do kolizji samochodu V. z samochodem J. biegły podał, że ślady intensywnego oddziaływania przeszkody powodujące naruszenie struktury wytrzymałościowej tablicy przedniej samochodu (...) oraz jej obramowania nie odpowiadają śladom na ramce przedniej tablicy pojazdu J.. Biegły

podał, że przy działającej przeszkodzie powodującej deformację tablicy przedniej i rozdzielenie jej ramki mocującej w samochodzie V. musiałyby dojść również do rozdzielenia czołowej części powierzchni ramki tablicy przedniej samochodu J.. Z analizy budowy powierzchni czołowej nadwozia samochodu J. wynika natomiast, że na przodzie tego pojazdu nie występują elementy, które mogłyby spowodować powstanie otarć reflektorów samochodu V.. Charakter otarć występujących na reflektorach samochodu (...) nie odpowiada charakterowi przeszkody jaką stanowiły elementy przodu pojazdu J.. W kosztorysie naprawy do wymiany zakwalifikowano także pokrywa komory silnikowej pojazdu J.. Według biegłego charakter otarć występujących na pokrywie komory silnikowej J. nie odpowiada charakterowi przeszkody jaką stanowiły elementy przodu nadwozia pojazdu (...). Na rozprawie biegły podtrzymał swoje stanowisko wskazując dodatkowo, że dokonał analizy mechanoskopijnej i uszkodzenia pojazdów nie powstały w podawanych przez ich uczestników okolicznościach. Biegły wskazał, że V. był poddawany oględzinom jako pojazd nieuszkodzony a reflektory wskazano jako element wymagający wymiany. Charakter otarć, który występuje na lampach nie mógł być spowodowany przez jakikolwiek element samochodu J.. Biegły wskazał, że na prawy bok samochodu (...) oddziaływała przeszkoda od tyłu do przodu.

W ocenie Sądu, wydana opinia przez biegłego jest wiarygodna w pełni. Opinia ta wraz z opinią ustną sporządzoną przez biegłego jest jasna dla sądu, nie budzi zastrzeżeń natury logicznej. Jest także wyczerpująca jeśli chodzi o podstawę faktyczną dla wyprowadzonych wniosków. Biegły w sposób naukowy wyjaśnił na podstawie jakich faktów wyprowadził wniosek o tym, że uszkodzenia samochodów nie pasują do siebie. Ponadto, przedstawił on konkretne uszkodzenia, które nie pasowały do siebie oraz wyjaśnił, na czym to polegało. Poza tym, przedstawił on mechanizm powstania uszkodzeń w sytuacji opisywanej przez oskarżonych oceniając widoczne uszkodzenia jako niemożliwe do powstania w tym przypadku.

Tym samym Sąd uznał, że w niniejszej sprawie nie istniała konieczność powoływania innego biegłego czy zasięgnięcia opinii innej instytucji. Taką ewentualność obowiązuje przepisy przewidują w sytuacji gdy opinia nie jest jasna, pełna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii. Sytuacja, w której wnioski opinii nie są korzystne dla oskarżonego, na pewno nie uprawniała do korzystania z możliwości powołania innego biegłego.

Na marginesie należy wskazać, że zarówno M. O. i jak i P. K. nie pokusili się nawet o wykonanie na miejscu zdarzenia zdjęć obu pojazdów, zarówno w momencie pokolizyjnego usytuowania jak i występujących uszkodzeń. Taka dokumentacja niewątpliwie wyjaśniałaby wszelkie wątpliwości zarówno co do czasu, miejsca jak i okoliczności zdarzenia.

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadka **K. J.**, która w sposób jasny przedstawiła okoliczności związane z procedurą likwidacji szkody w samochodach należących do A. P. i M. P.. Świadek wskazała, że gdy szkoda została zgłoszona oba auta trafiły do firmy, w której pracuje, na parking i były dokonane oględziny. Świadek wskazała, że M. O. wynajmuje w firmie (...), wcześniej likwidował też szkodę. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań tego świadka.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka **A. P.**, która wskazała, że nie była świadkiem kolizji a to M. zadzwonił do niej i przekazał informacje o zdarzeniu, w którym uczestniczył. Wskazała, że jej samochód z miejsca zdarzenia zabrała laweta. Świadek stanowczo wskazała, że przekazała pojazd M. O. poprzedniego dnia i był on w stu procentach sprawny.

Sąd również przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy opierał się na dowodach ze zgromadzonych w sprawie dokumentów. W tym zakresie sąd oparł się na dowodach z akt szkody, które to dokumentowały postępowanie likwidacyjne w związku ze zgłoszoną kolizją. Sąd uznał te dowody za podstawę ustaleń faktycznych sprawy, gdyż były one ze sobą zgodne, a także zostały potwierdzone przez inne dowody znajdujące się w aktach sprawy. Ponadto, sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich mocy dowodowej, tym bardziej, że nie były one kwestionowane przez żadną ze stron.

Zdaniem Sądu, w świetle ustalonego stanu faktycznego sprawy oraz przeprowadzonych dowodów wina oskarżonych nie budzi wątpliwości. Należy wskazać, iż wyczerpali oni swoim zachowaniem znamiona przestępstwa usiłowania oszustwa. Sąd przyjął, iż oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

usiłowali doprowadzić (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 36329,223 złotych poprzez dokonanie zgłoszenia szkody powstałej w pojeździe marki (...) o nr rej. (...) oraz w pojeździe marki J. o nr rej. (...) za pośrednictwem firmy (...) gdzie podali czas, miejsce i okoliczności zdarzenia mające stanowić podstawę wypłaty świadczeń niezgodnie z rzeczywistym stanem faktycznym lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę wypłaty odszkodowania. Tym samym im działanie należało zakwalifikować z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk.

Zgodnie z art. 286 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk. Należy w tym zakresie wskazać, iż wprowadzili oni w błąd pokrzywdzonego - (...) co do okoliczności istotnych dla wypłaty odszkodowania. Oskarżeni M. A. (jako kierujący (...)) oraz M. P. zgłosili szkodę zakładowi ubezpieczeń (za pośrednictwem przedstawiciela firmy (...)) a P. K. potwierdził okoliczności zdarzenia a w efekcie tego przeprowadzone zostały czynności likwidacyjne. Tylko powzięte przez ubezpieczyciela wątpliwości co do okoliczności kolizji skutkowały brakiem wypłaty odszkodowania. Zaznaczyć należy, iż zawiadamiając zakład ubezpieczeń oskarżenia zdawali sobie sprawę, że nie doszło do zdarzenia w postaci kolizji samochodów O., J. i (...) w takich okolicznościach, a więc wprowadzili w ten sposób pokrzywdzonego w błąd. Z punktu widzenia znamion strony podmiotowej nie budzi wątpliwości fakt, że oskarżeni działali z zamiarem kierunkowym polegającym na działaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W związku z podjętymi czynnościami oskarżeni usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ze strony zakładu ubezpieczeń.

Mając na uwadze to, iż kara jest przede wszystkim środkiem polityki karnej umożliwiającym osiągnięcie celów prewencyjnych i represyjnych, a w szczególności ma zapobiec ponownemu popełnieniu przestępstwa przez sprawcę i skłonić go do przestrzegania porządku prawnego Sąd postanowił wymierzyć oskarżonym **M. P. i M. O.** kary pozbawienia wolności zaś oskarżonemu **P. K.** karę ograniczenia wolności.

Zdaniem Sądu kara **8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności** orzeczona wobec oskarżonych M. P. i M. O. jest odpowiednia do stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynów sprawcy a przede wszystkim spełnią swą rolę w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Sąd uznał, że warunki oraz właściwości osobiste oskarżonych, ich dotychczasowy sposób życia i charakter popełnionego przestępstwa uzasadniają wymierzenie właśnie kary pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu wymierzona kara jest w tym wypadku dostatecznie dolegliwa i wystarczająca dla osiągnięcia celów kary, zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak również wpłynie zapobiegawczo i wychowawczo wobec każdego z oskarżonych na przyszłość.

Przy wymiarze kary jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił uprzednią niekaralność oskarżonych M. P. i M. O. zaś do okoliczności obciążających znaczną społeczną szkodliwość zarzucanego czynu.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, iż pomimo charakteru popełnionego przestępstwa i jego znacznej szkodliwości istnieją podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonym M. P. i M. O..

Sąd doszedł do przekonania, że w stosunku do oskarżonych istnieją przesłanki do zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres dwóch lat próby. Sąd wziął pod uwagę fakt, iż skorzystanie z tej instytucji probacyjnej będzie wystarczające dla zapewnienia podstawowego celu niniejszego rozstrzygnięcia, tj. powstrzymania się oskarżonych przed ponownym naruszeniem prawa. W ocenie Sądu właściwości i warunki osobiste sprawców uzasadniają przypuszczenie, że pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, nie powrócą na drogę przestępstwa. Sąd uznał, iż zawieszenie wykonania kary na okres dwóch lat posłuży ewentualnej weryfikacji trafności postawionej w stosunku do oskarżonych prognozy na przyszłość. Warto w tym miejscu zaznaczyć, że oskarżeni M. P. i M. O. dotychczas nie byli karani sędownie, a więc wykazywali się dotychczas nienaganną postawą społeczną.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk Sąd zobowiązał oskarżonych M. P. i M. O. do pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby w okresach co sześć miesięcy.

Z uwagi na fakt, iż oskarżeni M. P. i M. O. działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd, na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk, wymierzył obu oskarżonym karę grzywny w wysokości 5.000 złotych (pięćdziesiąt stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych). W ocenie Sądu oskarżeni są w stanie uiścić grzywnę we wskazanej wysokości bez uszczerbku utrzymania dla siebie i najbliższej rodziny. Ustalając liczbę stawek dziennych Sąd wziął pod uwagę fakt, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonych był znaczny. Za taką wysokością stawek dziennych przemawiała także potrzeba w zakresie indywidualno i ogólnoprewencyjnego oddziaływania kary. Przy ustalaniu wysokości jednej stawki Sąd wziął pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i stosunki majątkowe a także możliwości zarobkowe. W ocenie Sądu oskarżeni są w stanie uiścić grzywnę we wskazanej wysokości bez uszczerbku utrzymania dla siebie i najbliższej rodziny. Orzeczona grzywna będzie stanowiła dla oskarżonych jedyną realną aczkolwiek wystarczającą dolegliwość a jednocześnie pozwoli spełnić postulat wymiaru kary sprawiedliwej, czyli dostosowanej do stopnia winy sprawcy.

P. K. był karany sędownie (k. 177 akt). Mając na uwadze charakter czynu (wina umyślna) i postawę sprawcy, a w szczególności jego właściwości i warunki osobiste, Sąd uznał, iż prawidłowa ocena dyrektyw wymiaru kary winna skutkować wymierzeniem oskarżonemu za przypisany czyn kary ograniczenia wolności.

Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara jednego roku i ośmiu miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze czterdziestu godzin w stosunku miesięcznym jest odpowiednia do stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu oskarżonego a przede wszystkim spełni swą rolę w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej. Sąd uznał, że charakter czynu uzasadniał wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności we wskazanej wysokości. W przekonaniu Sądu wymierzona kara jest w tym wypadku dostatecznie dolegliwa i wystarczająca dla osiągnięcia celów kary, zarówno w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i wpłynie zapobiegawczo i wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość.

Orzeczona wobec oskarżonego kara mieści się w granicach ustawowego zagrożenia wskazanego w przepisach ustawy karnej a jednocześnie nie razi surowością, szczególnie w sytuacji karalności oskarżonego. Zdaniem Sądu właśnie taka kara będzie stanowiła dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość i jednocześnie będzie przestrogą przed podobnym postępowaniem w przyszłości.

Na podstawie art. 34 § 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 kk w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności Sąd zobowiązał oskarżonego P. K. do wykonywania pracy zarobkowej.

O kosztach postępowania i opłatach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 627 kpk obciążając nimi oskarżonych M. P. i M. O.. Aktualnie obaj oskarżeni znajdują się w dobrej sytuacji majątkowej i materialnej uzyskując wysoki dochód miesięczny (odpowiednio 15 i 10 tys. złotych miesięcznie). Zdaniem Sądu konieczność uiszczenia zarówno opłaty jak i wydatków nie wpłynie negatywnie na możliwość utrzymania oskarżonych i ich rodzin.

Sąd, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwolnił oskarżonego P. K. od ponoszenia opłaty sądowej i wydatków poniesionych w toku postępowania.